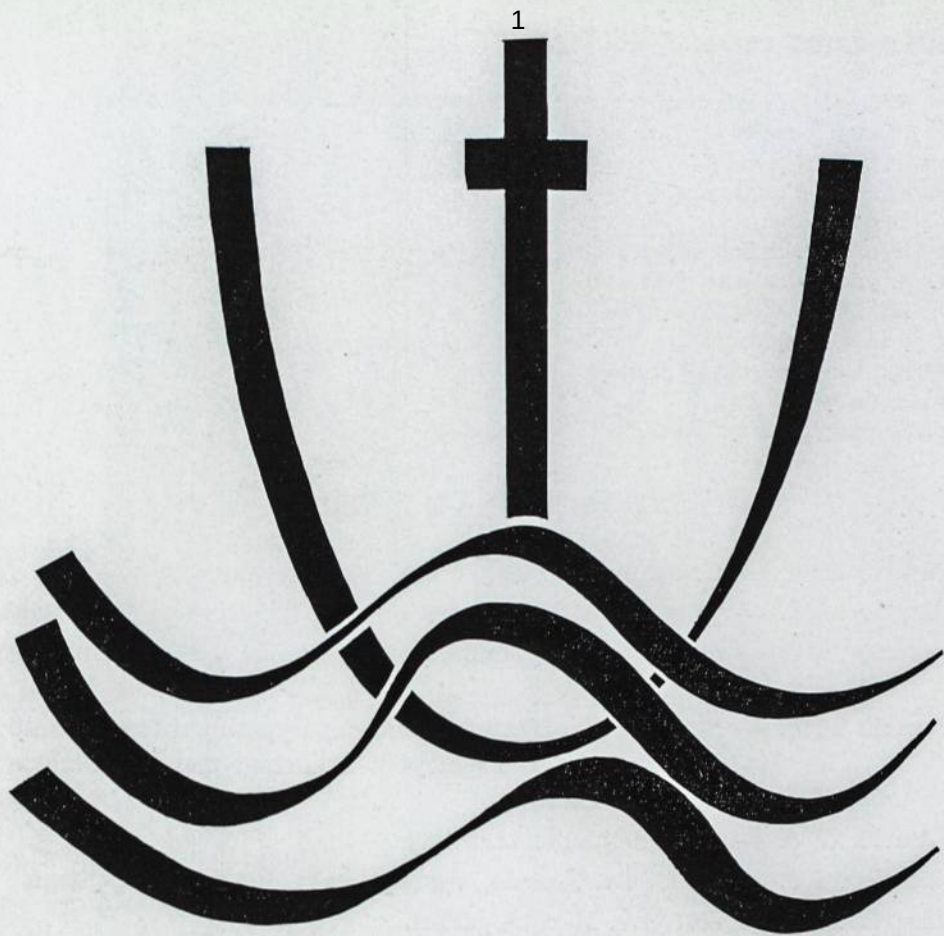

Laiivas

1966 M. VASARIO - FEBRUARY 12 D. NR. 7

ŠIOS SAVAITĖS LAIDOJE:

- ★ Bažnyčia ir prispaudėjai
- ★ Vargo ir kentėjimų kelias
- ★ Kunigo klausimas (6)
- ★ Kas gali būti išganytas?
- ★ Šventoji šeima
- ★ II-jo Vatikano susirinkimo žodis viso pasaulio ligoniams...
- ★ Ar yra netikintis žmogus?
- ★ Krikščionių vienybės sąjūdis
- ★ Įvairūs mūsų klausimai
- ★ Kas naujo religiniame pasauly
- ★ Lietuvių gyvenime
- ★ Susikaupimo ir ryžto dvasia

LITURGINIS KALENDORIUS

- Vasario 13 d. — Sekmadienis prieš užgavėnes (sexagesima).
- Vasario 14 d. — pirm. Šiokiadienis. Šv. Valentino kankinio paminėjimas.
- Vasario 15 d. — antr. Šventųjų kankinių Faustino ir Jovito paminėjimas.
- Vasario 16 d. — Šiokiadienis. Lietuviams ši diena ypatingai brangi, kaip Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo metinės. Maldos diena už Lietuvą.
- Vasario 17 d. — ketv. Šiokiadienis.
- Vasario 18 d. — penkt. Šv. Simono, vyskupo ir kankinio, paminėjimas.
- Vasario 19 d. — šešt. švč. Marijos garbei.

L a i v a s

Religinio ir tautinio gyvenimo savaitraštis. Eina 47-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

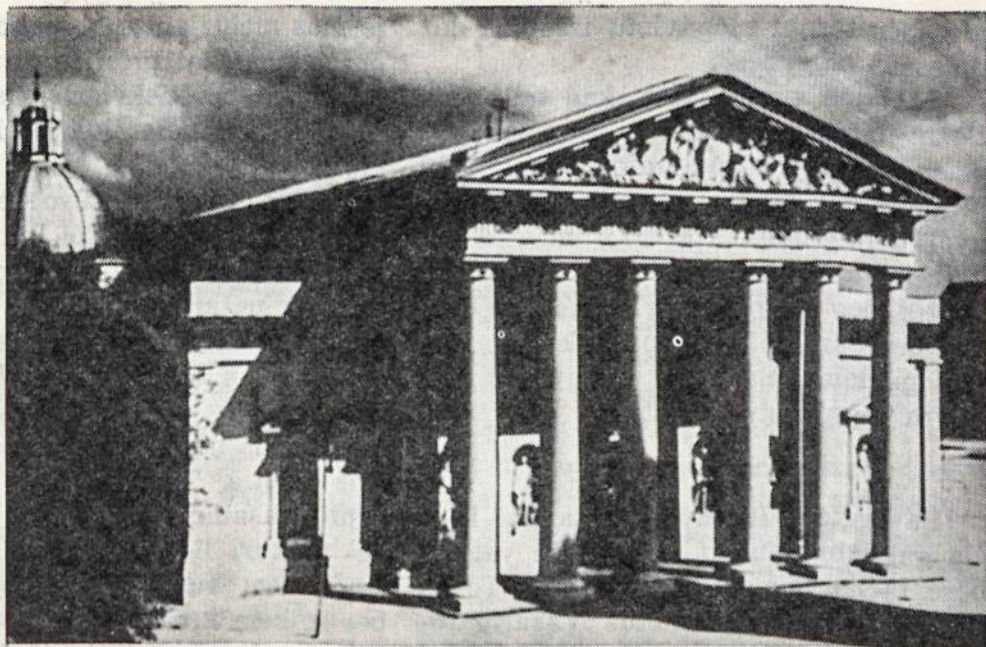
*Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius	kun. J. Sakevičius, MIC
Redakcijos nariai	kun. K. A. Matulaitis, MIC
	kun. A. Nockūnas, MIC

Pirmasis viršelio puslapis A. Korsakaitės-Sutkuvienės.

Laive bendradarbiauja visa eilė žymių lietuvių rašytojų.

LAIVAS (THE SHIP). Published weekly by the Marian Fathers, 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629. II class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevičius, MIC.

Vilniaus katedra komunistų paversta paveikslų galerija

Bažnyčia ir prispaudėjai

ŽMONĖS pakyla į erdves ir nusileidžia su tokiu tikrumu, kad net negalima niekada buvo taip įsivaizduoti. Astronautai išlipa iš savo raketų ar susitinka erdvėje, greičiausi lėktuvai sujungia žemynus. Atrodo, kad pasaulis sumažėjo, žmonės tarp savęs bendrauja iš visų kontinentų, mokslas ir technika vis didesnę daro pažangą, palengvindamas žmogaus gyvenimą. Bet tai viena pusė, iš kitos pusės komunistinis pasaulis sunkina žmogaus gyvenimą, padalindamas pasaulį į dvi dalis. Geležinė uždanga spygliuotų vielų užtvaramis skiria laisvąjį ir pavergtąjį pasaulį. Gėdos siena skiria Berlyną ir jį nulaistoma kraują, norinčių ištrūkti į laisvę. Vietnamo karas taip pat skleidžia žudynes abiejose uždangos pusėse. Neapykanta religijai ir tikrajai laisvei griauja broliško kumo ir meilės pagrindus.

Drąsinantis žodis

Bažnyčia visais amžiais stovėjo už nuskriaustuosius, stovi ji ir dabar. Ir praėjusiais metais ji savo laiminančia, drąsinančia, skatinančia įtaka buvo visur, kur tik kas nors kovojo už tiesą, taiką, laisvę, teisingumą ir pažangą. Bažnyčia taip pat buvo visur, kur tik kentė persekiojamas žmogus, kur buvo vargas ir alkis, kur kentėjo žmonės dėl Dievo ir tikėjimo. Praėjusiais metais Šv. Tėvas, Romos katakombose kalbėdamas, pareiškė, kad "Bažnyčiai rūpi apginti ne tik savo teises, bet taip pat visų tautų ir visų žmonių laisvę bei žmogiškąją vertę, moralinius ir dvasinius jų interesus. Jeigu Šv. Sostas dažniau ir su didesniu griežtumu nepakelia teisėto protesto bei skaudaus apgailėstavimo balso, tai ne dėl nežinojimo tikrosios padėties, o tikrai dėl to, kad ven-

gia griežtesniu reagavimu iššaukti dar didesnes blogybes”.

Savaime suprantama, kad tada, kai Bažnyčia pradeda smerkti prispaudėjus, prispaudėjas neapykantos pagautas pradeda dar labiau spausti. Todėl Bažnyčia yra labai atsargi, smerkdama diktatorius ir prispaudėjus, nes ji gali ne tik nepalengvinti prispaustųjų naštos, bet dar labiau ją pasunkinti. Kas yra įmanoma, Bažnyčia viską daro, nes ji yra prispaustųjų motina.

Bažnyčia ir mūsų tėvynė

Pavergtoje Lietuvoje katalikai kenčia gal labiau negu kur kitose valstybėse, tačiau nemanykime, kad Šv. Tėvas to nežino. Dar prieš metus, Vasario 16-ios proga Šv. Tėvas, priimdamas lietuvių delegaciją, jai pasakė: “Mūsų mintrys krypta į Lietuvą gyvenančius sūnus ir dukteris, kurie nugalėdami didžiausias sunkenybes su herojišku pasiaukojimu liekasi ištikimi mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui. Nepaisydami sielvartų ir skausmų, jie saugoja brangiausius savo širdies turtus, kurių jokia žemiška jėga neišplėš. Didieji bandymai dar labiau stiprina jų nepalaužiamą tikėjimą ir besąlyginę ištikimybę Apaštalų sostui bei Kristaus Vietininkui. Už brangiuosius sūnus ir dukteris Lietuvo-

je mes meldžiamės be paliovos. Norėtume asmeniškai prieiti prie kiekvieno iš jų. Norėtume kiekvieną paskatinti, drąsinti, kiekvienam įkvėpti ištvermės tikėjime”.

Tokie tad Šv. Tėvo žodžiai tikinčiajam lietuviui. Todėl būtų naivu manyti, kad Šv. Tėvas, turėdamas daugybę žinių ir patarėjų, nežinotų to, ką žino mes. Jeigu ką daro vienaip ar kitaip, žino ką daro, nes Bažnyčia niekada neapleido ir neapleis savo narių. Juk kiekvienas narys yra tos pačios Bažnyčios sudėtis. Prispaudėjai smaugia pasaulį, pasaulis unksčia iš skausmo ir dėl to turi lietus kraujas ne tik tuose kraštuose, kur prispaudėjas gyvena, bet ir kitų kraštų žmonių, kurie prieš tą prispaudėją kovoja. Tačiau kovojantieji turi žinoti, kad jie nėra vieni, kad Bažnyčia yra su jais. Prispaustieji niekada nebuvo užmiršti, nors ne kartą atrodė kitaip. Net ir žydus Bažnyčia užtarė jų nelaimės dienose. Tačiau Bažnyčia yra amžina, o prispaudėjų jau daugybė žuvo. Tikėkime, kad ir dabartiniai prispaudėjai dings. Kol tai įvyks, Bažnyčia ne tik maldoje, bet padrąsinančiu ir paguodžiančiu žodžiu bei darbu bus skriaudžiamųjų savo vaikų pusėj, kaip ji buvo ligi šiol.

Myk. Muraitis

Graži Marija,) dangaus Karalienė!
Dangaus Karalienė, Tu žemėj Mergaitė
Ir Motina mūsų!*

*Graži kaip gegužėj baltoji lelija,
Kaip rojaus žvaigždėlė,
Kaip žydras dangus.*

*Prieš Tave suklaupus minia begalinė;
Tau gieda giesmeles, gražiausius himnus.
Skaisčiausia Mergele, išmelsk mums ramybės,
Kad laimė lydėtų kiekvieno namus.*

*) Giesmė dabar giedama Lietuvoje.

Vargo ir kentėjimų kelias

ŠIAM sekmadieniui skirta šv. Povilo laiško korintiečiams ištrauka labai tiko senovės atgailos laikui. Atremdamas priešų daromus priekaištus ir šmeižtus, apaštalas kalba čia apie savo vargus ir kentėjimus. Bažnyčia nori, kad ir tikintieji sektų, ypač atgailos metu, apaštalu ir kantriai pakeltų gyvenimo sunkumus.

1. Korinto miesto tikintieji daug kentėjo nuo klaidingų mokytojų: žyduojančių krikščionių ir nekrikštytų žydų. Jie visi kartu stengėsi sunaikinti šv. Povilo aštuoniolikos mėnesių darbą. Tam tikslui jie pasakojo tik ką krikščionybę priėmusiems korintiečiams, kad šv. Povilas nėra tikras apaštalas, nes jis persekioja Bažnyčią. Kiti niekino apaštalą, kadangi jis nebuvo kilęs iš Palestinos žydų. Dar kiti skleidė gandus, kad apaštalas esąs savanaudis, išdidus

Būdamas toli nuo tikinčiųjų ir negalėdamas gyvu žodžiu atremti visų šių šmeižtų, šv. Povilas daro tai laišku. Mišių lekcijos pradžioje jis gėdina korintiečius, kad jie klauso visų tų paskalų ir net leidžiasi suvedžiojami ir išnaudojami. Jis prikiša jiems, kad jie bereikalingai laikosi žydų papročių.

O kadangi naujieji neva Evangelijos skelbėjai mėgo išspausiti iš savo klausytojų gausių rinkliavų, tai apaštalas gėdina juos ir dėl to: "Jūs juk pakenčiate, ... kad jūsų lobį ima".

2. Šv. Povilas taip pat atremia atskirai jam pačiam daromus priekaištus. Turėdamas mintyje daromą priekaištą, kad jis ne tikras žydas, nes negimęs Palestinoje, apaštalas aiškina, jog jis yra tikras žydas.

Gindamas savo kaip apaštalo garbę,

šv. Povilas išskaičiuoja visus savo vargus ir kentėjimus dėl Kristaus ir Evangelijos. O jų buvo begalės. Žmogiškai galvojant, tiesiog sunku tikėti, kad žmogus, ir tai silpnos sveikatos, galėtų tiek pakelti. Tik įsivaizduokime tas jo ilgas ir skaitlingas keliones per neapgyventas dykumas ir kalnynus žiemos šaltyje ir vasaros karštyje. Tik prisiminkime tą jo paties tautiečių neapykantą ir nuolatinį persekiojimą. Tik apmąstykite visus čia išskaičiuotus kentėjimus ir vargus. Prie to pridėkime dar minimus vidinius apaštalo rūpesčius ir skausmus, o tikrai turėsime su juo, sutikti, kad jis yra didesnis Kristaus tarnas, negu kiti.

3. Tačiau, tuo nepasitenkindamas, šv. Povilas primena savo konvertitams, jog pats Dievas įrodė jo kaip apaštalo tikrumą, leisdamas jam trumpam laikui išvysti dangaus grožį bei laimę: "Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų... buvo pagautas į rojų ir girdėjo slaptingus žodžius, kurių nė vienam žmogui nevalia sakyti". Pagal šv. Augustiną ir šv. Tomą Akvinietį šv. Povilui buvo trumpai leista pamatyti Dievą visoje didybėje. Šis reginys buvo toks didingas, kad negalima žmonių kalba išreikšti.

4. Tai minėdamas, apaštalas tuoj pagalvoja, kad tai gali būti kaip tik jo priešams gera proga įrodyti norą pasigirti ir pasididžiuoti. Tokiai nuomonei išblaškyti šv. Povilas pamini, jog be šio didelio išaukštinimo Dievas suteikė jam pažeminančių sunkumų. Vienas tokių yra "nuolatinis akstinas kūne". Kas tas akstinas buvo, šv. Rašto aiškintojai nė-

(Nukelta į 6 psl.)

Lėkcia

BROLIAI: Jūs mielu noru pakenčiate paikuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiujasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lyg kad mes būtume silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis (paikybėje sakau), drįstu ir aš. Jie yra žydai, ir aš; yra izraelitai, ir aš; yra Abraomo ainiai, ir aš. Jie yra Kristaus tarnai (kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimt kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose jūroje, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuos savo silpnumu. Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus palaimintasis per amžius žino, kad aš nemeluoju. Damaske karaliaus Areto šalies viršininkas sergėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną ir taip ištrūkiau iš jo rankų. Jei reikia girtis (tiesa, nepridera), aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo paimitas net į trečiąją dangų. Ir žinau kad tas žmogus, — ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir girdėjo slaptinius žodžius, kurių nė vienam žmogui nevalia sakyti. Tokiuo aš girsiuos, o savimi nė kiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybėmis. Nes jei ir norėčiau girtis, aš nebūsiu neprotingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ir girdi iš manęs. O kad aš dėl apreiškimų didumo nesikelčiau puikybėn, man duotas akstinas į mano kūną, šėtono angelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs; bet jis man tarė: Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje. Taigi, aš mielu noru girsiuos mano silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje (2 Kor. 11, 19-33; 12, 1-9).

Evangelija

ANUO METU: susirinkus gausiai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito pakelėje, buvo sumindžiota, ir daugaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Ki ta dalis krito į gerą žemę ir išdygusi davė šimteriopą vaisių. Tai sakymas, jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklausai! Jo mokytiniai klau-

Kunigo klausimas (6)

Šia straipsnių serija duodamas atsakymas į dr. A. Maceinos straipsnį "Trys klausimai dvasiškių", Aidai, 1965 m. nr. 8.

Prof. Maceina nesitenkina iškėlęs mokymo ir mokymosi skirtumą tarp dvasiškių ir pasauliečių. Jis tą klausimą pastato dar didesnės diskriminacijos pavojuje, kai pastebi, kad kunigija yra dieviškos teisės institucija ir klausia, ar pasauliečiai taip pat nėra dieviškosios teisės institucija, kuri remiasi sakramentais: krikštu, sutvirtinimu ir moteryste? "Ar toji šventoji tauta nėra paties Kristaus įsteigta?" — Aišku, kad taip. Tačiau prof. Maceina iš to daro išvadą, su kuria ne visiškai galima sutikti. "Pasauliečių vieta Bažnyčioje... yra taip lygiai dieviška, kaip ir dvasiškių". Ir prof. Maceina pasigenda, kad apie tai nekalbama. Bet čia ir kyla klausimas, ar galima taip kalbėti. Aišku, kad pasauliečiai nėra vien pozityviosios teisės padaras. Tiek pasaulietis, tiek kunigas yra dieviškosios teisės saugojami. Tačiau paprasta galvosena sako, kad pasaulietis yra ne tas pat kas kunigas. Pats prof. Maceina sutinka, kad "sakramentinė kunigystė yra iš tikro Kristaus įsteigta." Taigi, kas yra

kunigas, apie jį negalima sakyti, kad jis nėra kunigas.

Mes turime sustoti prie kunigo sąvokos pačioje jos esmėje. Visi sutinka, kad kunigo prigimtyje yra du dalykai: tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, ir žmonių aukos aukotojas Dievui. Nei viena, nei kita iš šių sampratų yra neįmanoma, jei kunigas neturi visuomeninio autoriteto. Kunigas nieko negali duoti Dievui žmonių vardu, jei žmonės jam šios teisės nepripažįsta. Jo auka tada nėra tos visuomenės auka, kurios vardu jis ją aukoja. Šiuo atžvilgiu, t. y. žmonių atžvilgiu, ji tokiu atveju pasidaro nereali.

Panašiai tenka pasakyti apie tarpininkaujantį kunigo vaidmenį tarp Dievo ir žmonių. Jeigu tarpininkavimas nėra priimtinas abiem pusėm, jo vaidmuo yra bereikšmis. Dievui kunigo tarpininkavimas yra priimtinas tuo titulu, kad jis eina Kristaus vardu. Žmonėms šis tarpininkavimas turi taip pat būti priimtinas, kitaip jis neatliks savo vaidmens.

Tarpininkavimas, žinoma, nereikia vadovavimo. Kas tarpininkauja, tas stovi tarp dviejų veiksmų. Jis turi su jais daug bendro, kai tuo tarpu jie patys tu-

sė jį, ką tas prilyginimas reiškias. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, o kitiems skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematyti ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: sėkla — Dievo žadis. Pakelėje — tai tie, kurie klauso, paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos — tie, kurie išgirde, su džiaugsmu priima žodį, bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui, ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas krito tarp erškėčių — tai tie, kurie kad ir klauso, bet, šalin eidami, rūpesčių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neduoda vaisiaus. O kas krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso, žodžio jį palaiko geroje širdyje ir duoda vaisiaus kantrume (Luko 8, 4-15).

ri tarp savęs daug skirtingumų. Tarpininkavimas yra derinimas tokių dalykų, kurie patys nesiderina. Dėl to tarpininkavimo darbas yra kūrimas naujos būties, šiuo atveju, taikos tarp Dievo ir žmogaus. Dėl to, kad šie veiksniai turi daug nesiderinančių dalykų, kunigo vaidmuo yra iš pagrindų tragiškas. Netenka stebėtis, kad kunigo vaidmuo yra apgaubtas tam tikro nepasitenkinimo iš abiejų pusių. Žmonės jam priekaištauja, eidami savo priešdieviškais palinkimais. O Dievo akyse jis yra kaltas žmonių nuodėmėmis. Gal būt, kad Dionizijų misterijos, iš kurių išsivystė puikioji Graikijos tragedija, kaip tik gyvai suprato šią tragiškąją kunigo vaidmens pusę.

Tačiau visiškai kitokia yra kunigo būklė, kai jis reiškiasi kaip aukotojas. Kai aukoja, jis atstovauja žmonių Dievui. Tik Dievo žodžio įsijungimo žmonių dėka žmonija gali duoti Dievui realią auką. Kaip aukotojas, kunigas stovi aukščiau, negu tarpininkas tiek Dievo, tiek žmonių atžvilgiu. Dievui jo auka yra įsikūnijusio žodžio auka. Kad žmonių vardu jo auka būtų reali, jis turi būti pilnateisis jų atstovas.

Dėl šių tad priežasčių kunigo būklė Bažnyčioje nėra lygiai taip dieviška, kaip pasauliečio. Žinoma, jeigu norėtume tiksliau aptarti šį kunigo charakterį, turėtume pereiti visą ilgą teologinę tradiciją, studijuojančią vadinamą kunigiškąjį charakterį. Reikalo esmei užtektų tačiau tik poros dalykų. Visų pirma, kad žmogus, tapdamas kunigu, nei kiek nepasikeičia savo prigimtyje. Iš kitos tačiau pusės jo santykis su Dievu ir su žmonėmis pasikeičia. Ir šį pasikeitimą krikščioniškoji tradicija laiko taip pastoviu, kad net nepriklausomu nuo asmeninio kunigo šventumo.

V. Bgd.

(Bus daugiau)

SUKAUSTYTOJI LIETUVA

Vaizdelis iš pavergtosios Lietuvos minėjimo Chicagoj

VARGO IR KENTĖJIMŲ KELIAS

(Atkelta iš 3 psl.)

ra vienos nuomonės. Daugumas jų mano, kad tai buvo nuolatinė, skaudi ir labai varginanti liga. Tačiau kai kurie aiškintojai spėja, kad tuo vardu galėjo būti pavadintos pagundos. Šis akstinas buvo toks įkyrus, kad apaštalas daug kartų prašė Dievą jį atimti iš jo. Tačiau Dievas norėjo, kad jis kentėtų kantriai ir taip įrodytų Dievo malonės stiprumą menkame ir silpname įrankyje.

Šis trumpas šv. Povilo pasisakymas apie save, savo kentėjimus ir didvyriškus darbus, jo kantrybė ir didelis pasitikėjimas Dievu suteikia mums daug medžiagos mąstyti. Neužmirškime dažnai tai padaryti. Tai padės mums būti kantresniems ir labiau pasitikintiems Dievu: "Gana tau mano malonės".

Seniau kunigai mokė, kad jei kas nepriklauso Kristaus įsteigtajai Bažnyčiai, negali būti išganytas. Dabar girdime, kad Bažnyčios visuotinis susirinkimas nutarė, jog kiekviena religija yra gera ir kiekvienas gali būti išganytas, kokiai religijai jis priklausytų. Išeina, kad visos religijos, ne tik katalikų, yra lygiai geros ir kiekvienai jų priklausant galima pasiekti amžinąjį gyvenimą. Kaip tai suprasti?

Abejojąs

KAS GALI BŪTI IŠGANYTAS?

Šis klausimas tikrai yra aktualus, reikalingas paaiškinimo. Pirmiausia susipažinkime, ką sako patsai Kristus. Štai: "Aš prisikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius" (Jon. 11, 25-26). Apaštalas Petras žydų teisme aiškiai pasakė: "Per nieką kitą nėra išganymo (kaip tik per Jėzų Kristų). Nes neduota žmonėms kito vardo po dangumi, per kurį mes turėtume būti išgelbėti" (Apd. 4, 12).

Iš to matyti, kad išganymui yra būtina pažinti Kristų, nes jis vienas yra "Kelias, Tiesa ir Gyvenimas". Be Kristaus nėra malonės, be jo nėra kito kelio pas Tėvą, kad būtume išganyti.

Tačiau Kristaus pažinimas turi būti ne vien iš knygų išskaitytas, ar istorijos faktais paremtas, t. y. mokslinis Kristaus pažinimas; jis turi būti gyvenimiškas ir gyvas — tai ką mes vadiname gyvu tikėjimu. Dabar ir kyla klausimas: ar daugybė žmonių, kurie neturi to "gyvo tikėjimo", jau bus žuvę amžinai? Jei tikrai taip būtų, tai krikš-

čionybė nebektų pačio esminio bruožo — meilės, kuria Kristus parėmė savo atėjimą į šį pasaulį ir iš jos pasiaukovo už visus žmones.

Pirmiausia reikia suprasti ir žinoti, kad Dievas nori išganyti visus žmones, nė vieno neišskirdamas. Tam jis atsiuntė savo Sūnų į šį pasaulį. Kristaus atpirkimas yra visuotinis ir labai gausus; jis apima visus laikus ir visus žmones. "Aš atėjau, kad turėtų gyvenimo ir apščiau turėtų" (Jon. 10, 10). Amžinąjį gyvenimą jis savo kančia ir mirtimi pelnė tiek ano meto Palestinos gyventojams, tiek ir mūsų laikų paskutinio užkampio dar laukiniams žmonėms. Todėl teisingai visuotinio Bažnyčios susirinkimo tėvai nutarė: "Tie, kurie be savo kaltės nepažįsta Kristaus Evangelijos ir jo Bažnyčios, o tuo tarpu nuodėdžiai ieško Dievo ir su jo malonės pagalba stengiasi daryti gerus darbus vykdydami Dievo valią, kiek ją pažįsta iš savo sąžinės nurodymų, gali pasiekti amžinąjį išganymą. Dievo Apvaizda neatsako reikalingos išganymui pagalbos tiems, kurie dar nėra atėję iki aiškaus Dievo pažinimo, tačiau kurie, Dievo ma-

lonei padedant, stengiasi eiti teisingu keliu”.

Toks yra Evangelijos ir Bažnyčios mokslas apie žmonių išganymą. Dabar gali kilti klausimas: kaip suderinti šiuos tariamai prieštaraujančius teigimus, kurie yra lygios tikėjimo tiesos?

Šv. Paulius apaštalias aiškiai sako, kad “Dievas Kristuje suderino su savim pasaulį, nepaskaitydamas jiems jų kaltybių” (II Kor. 5, 19). Ką reiškia: “suderino Kristuje”? Reiškia išgelbėjo visą pasaulį, visus žmones, nors ir ne tuo pačiu būdu, visus įjungė į Kristų Atpirkėją. Angelai ir dangaus šventieji yra labiausiai įjungti į Kristų; jie daugiausia pasinaudojo išganymo malone. Mažiau tobulai, tačiau lygiai giliai, yra įsijungę į Kristų šventi žmonės, kurie dar gyvena ant žemės. Jie yra Kristaus pratęsimas šiame pasaulyje. Jie atlikdami savo pareigas sąžiningai, nors nepastebimai (pvz. pavyzdingas šeimos tėvas ar motina) savo pavyzdžiu vaizduoja Kristų ir jo atperkamąjį darbą.

Kristaus pažinimas ir jo malonė nebūtinai turi būti tokio pat laipsnio. Yra žmonių, kurie labai gerai pažįsta Kristų, tačiau neturi jo malonės. Tai tie, kurie gyvena sunkioje nuodėmėje. Iš antros pusės yra žmonių, kurie neto-

Ką reiškia kelias, jei ten jo gale nėra bažnyčios.

Paul Claudel

bulai pažįsta Kristų, tačiau turi daug jo malonės. Tokiais yra protestantai, musulmonai, žydai, jei jie yra dori, elgiasi pagal savo sąžinę, vengia blogo, daro gera. Jie tada priklauso Kristui, yra įsijungę į Kristų, nors jo tobulai ir nepažindami, taigi gali būti išganyti.

Priklausymas Kristui galima dar toliau pratęsti. Kristui, kaip viso pasaulio Atpirkėjui ir Valdovui, priklauso vi-

si žmonės, taigi ir tie, kurie nepažindami Kristaus, tačiau jo netiesioginiai ieško. Šiai grupei priklauso pagonyms ir netikėliai gyvenę prieš Kristų (kaip senovės filosofai: Platonas, Sokratas). Jie ieškojo tiesos (“Aš esu Tiesa”, — pasakė Kristus), siekė amžinojo gyvenimo (“Aš esu Gyvenimas” — Kristaus žodžiai). Arba ir gyvenę po Kristaus, kaip pvz. koks nors doras šių laikų pagonis, kuris stengiasi doriai gyventi. Jie Kristaus atžvilgiu yra dar “akli”, jo nemato, nepažįsta, tačiau iš Kristaus atpirkimo dėl to nėra išskirti. Ir už juos Kristus yra miręs, juos iš savo meilės nėra išskyręs. Nors jų gyvenimo kelias nėra tikras, nėra lengvas, tačiau ir jis veda į išganymą.

Tikriausiai yra išskirti iš Kristaus tie, kurie savo valia netenka jo malonės. Tai tie, kurie ne tik Kristaus nepažįsta, bet ir jo nemyli. Atpirkimas yra meilė, malonės suteikimas ir amžinojo gyvenimo dovana. Išganymas yra Dievo meilė, kuriai turi atsakyti žmogus savąja meile. Kur to atsakymo nėra, ten negali būti ir išganymo.

Kaip Dievas savo meile paliečia ir pasiekia žmones, mes nežinome. Dievo meilė žmogui yra paslaptis. Ne tiek svarbu sužinoti, kaip Kristus savo meile pasiekia žmones; svarbiau yra, kaip žmonės į tą meilę atsako. Kiekviename kelyje, kiekvieno žmogaus gyvenime gali būti Kristaus meilės ir žmogaus atsakymo susitikimas. Juk tą patį kryžių, Kristaus meilės ir žmonių pasiaukojimo simbolį, galima rasti ne tik puikiose bazilikose, papuoštą auksu ir brangiais akmenimis, bet kiekvienoje pakelėje, gal pakrypusį, laiko ir vėjo nupustytą — tačiau jis reiškia tą patį. Lygiai ir gyvas Kristus, jo meilė ir malonė gali būti giliai tikinčiųjų širdyse, bet lygiai ir tų širdyse, kurie jo nepažįsta, o tik nujaucia ir jo nesąmoningai ieško. Jie negali būti iš išganymo malonės išskirti.

J. Vaišnora, MIC

Nicolas Poussin

Šventoji šeima

ŠVENTOJI ŠEIMA

Iš visų Palestinos sričių Galilėja buvo labiausia atsilikusi ir labiausiai savo tautiečių pajuokiama, o Nazareto miestelis buvo laikomas vienu paskutiniausiųjų. „Kas gero gali būti iš Nazareto“ (Jn. 1, 46). Juk jis nė kartą Sen. Įstatyme nepaminėtas. O vis tik Nazaretas tapo garsenybė. Tenai gyveno Šv. šeima: Jėzus ir Juozapas.

Šv. šeima, nors buvo karališkos kilmės, gyveno labai vargingai, kaip ir visi kiti nazaretiečiai. Mes žinome, kad Jėzus norėjo būti visu kuo panašus į žmones, išskyrus nuodėmę. Panašiai ir visa Šv. šeima.

Todėl mes matome, kaip vaikelis „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones“ (Lk. 2, 52). Matome, kaip jis paaugęs ėjo į šventyklą. Jis padėdavo savo motinai,

dirbdavo su šv. Juozapu. Jėzus Nazarete taip nieku nuo kitų nesiskyrė, jog nazaretiečiai sakė, kad „jis iš proto išėjo“ (Mk. 3, 21), kai viešame gyvenime pradėjo mokyti žmones. Juk jiems atrodė, kad jis tik dailidės sūnus.

Panašiai buvo su Juozapu ir Marija. Juozapas dirbo sunkų dailidės darbą, Marija buvo užimta namų ruošia. Viskas čia buvo taip paprasta. Todėl nuostabu, kodėl Bažnyčia šią šeimą stato mums pavyzdžiu?

Šeimos didybė yra jos pareigų atlikime. Ji viską, ką darė, darė iš Dievo ir artimo meilės. Ji visiems viskuo norėjo ir turėjo būti pavyzdys. Jėzus į šį pasaulį atėjo ne savo, bet Tėvo valią vykdyti, kad „Tėvas būtų pagarbintas Sūnuje“ (Jn. 14, 13). To mokė ir „Tė-

ve mūsų" maldoje. Jėzus buvo visur paklusnus, net iki mirties ant kryžiaus.

Marija pati pareiškė esanti Dievo tarnaitė. Dievo valia jai buvo šventa. Visas savo pareigas atlikinėjo su didžiausiu atsidėjimu. Dėl visokių vargų ar nesėkmių ji niekam nepriekaištaudavo. Ji nesimaišė ir netrukėdė Jėzui viešame gyvenime. Kartu su Jėzumi mes randam ją tik Kanos vestuvėse ir Golgotos kalne.

Juozapas gyveno irgi ne sau. Jis taip klusniai vykdė Dievo valią, jog mummyse sukelti net nuostabos. Angelas jam pranešė: "Imk vaikėlį ir jo motiną, bėk į Egiptą" (Mt. 2. 13). Juozapas, nieko nelaukdamas, išvyko. Marija buvo visur Juozapui klusni. Nors Juozapas buvo žemiausias, bet pats Dievas pripažino jį Šv. Šeimos galva. Kai jiems reikėjo bėgti į Egiptą, Dievas ne per Mariją, bet tiesiai pačiam Juozapui tai pasakė, ir visi pakluso. Panašiai tiesiog Juozapui buvo apreikšta ir tai, kokių būdu Marija tapo motina.

Žmonės, net atskiri šeimos nariai šiandien nori būti vienas nuo kito nepriklausomi. Jei tik vyresnieji amžiumi ką pasako, jaunosios kartos nariai išsiskaido; kaip tasai palaidūnas sūnus, nori pabėgti iš namų, nori net keršyti. Ne taip elgtasi Šv. Šeimoje. Jėzus — Dievas, o klausė savo kūrinių — tėvų. Marija — po Dievo aukščiausia, o buvo klusni Juozapui. Pats Dievas iškėlė ir pabrėžė Juozapo galią bei valdžią šeimoje. Tėvo galia ir valdžia ypač pabrėžtina šiais laikais. Tėvui gali padėti, patarti ir kiti šeimos nariai, ką nors aptariant, bet, jei kartą nuspręsta, jam visi privalo nuolankiai paklusti.

Šv. Šeima moko mus nebūti savimišiomis, negyventi vien sau, nežiūrėti, kad tik man būtų gera. Štai, Šv. Šeimos nariai kiek daug pakėlė vieni dėl kitų, kiek tai darė dėl visos žmonijos ir tuo nesiskundė. Jie buvo laimingi, kad galėjo vieni kitų naštas nešioti.

Dievą reikia garbinti ne tik tada, kai kokia negerovė atsitinka, bet visada ir tai daryti iš meilės. Šventomis dienomis klausome šv. mišių, nes tai yra svarbus įsakymas, ir nenorime nusidėti. Bet reikia garbinti Dievą ir tada, kada nėra jokio įsakymo. Bažnyčia mus ragina: Melskis ir dirbk!

Šv. Šeima moko mus ir šeimyninio susitvarkymo, susivaldymo. Tiesa, Marija neturėjo ne tik jokios nuodėmės, bet ir palinkimo į ją. Juozapas buvo sveikas, tvirtas vyras, o ne koks karštinšius senelis. Tačiau Juozapas mokėjo susivaldyti. Pasižadėjo jis skaisčiai gyventi ir gyveno. Dievas jį vadina teisingu, ištikimu vyru. Taigi jis nesulaužė savo pažado, nenusikalto Dievo valiai.

Nebūtinai Jėzus šiame pasaulyje turėjo gyventi šeimoje. Bet, jei Dievas savo Sūnų pavedė Juozapo ir Marijos šeimai, tai buvo pagrindo. Dievas norėjo išaukštinti, pašventinti šeimą ir parodyti vaikams tėvų reikalingumą. Didžias pareigas turėjo Juozapas ir Marija, didžias pareigas dabar turi kiekviena šeima. Duodamas šeimai kūdikį, Dievas taria: "Imk šį kūdikį ir išaugink jį man" (Iš. 2, 9). Tai tikrai šventos ir atsakingos pareigos. Tik Moterystės sakramento malonė gali duoti jėgų joms atlikti. Tik gražus ir šventas Nazareto šeimos pavyzdys gali padėti tinkamai vaikus išauginti ir patiems, vyrui ir moteriai, būti laimingiems šioje žemėje ir amžinybėje.

Šv. Šeima savo nuolankiu klusnumu rodo, kaip geriausiai garbinti Dievą ir kaip gausiai Dievas už tai atlygina. Per Marijos Sūnų buvo labiausiai pagarbintas Dievas, o Marija už tai dabar yra dangaus bei žemės karalienė, ir visos tautos ją vadina palaiminta. Juozapas buvo ilgai bandomas, kol nežinojo, kaip Marija tapo motina; kiek jis privargo kelionėse, tremtyje. Tačiau jo didybė ir išaukštinimas prasidėjo su jo mirtimi. Jis mirė ant Jėzaus ir Marijos ran-

ŽODIS VISO PASAULIO LIGONIAMS, VARGŠAMS IR KENČIANTIEMS

Jums visiems, kančios išbandytieji, tūkstančiais būdų skausmo aplankytieji broliai, visuotinis Bažnyčios susirinkimas skiria ypatingą paguodos žodį.

Šitas susirinkimas jaučia į jį atkreiptus jūsų žvilgsnius: karščiau degančius ar didelio nuovargio užgesintus žvilgsnius. Jis jaučia jūsų žvilgsnius, su giliu susirūpinimu klausiančius: dėl ko turi kentėti? kokia yra skausmo prasmė? kada ir iš kur ateis paguoda, stiprinimas?...

Mylimiausieji broliai! Mes pačiose savo tėviškų, ganytojiškų širdžių gelmėse atjaučiame jūsų dejavimus ir jūsų verksmą. Mūsų širdžių skausmas dar padidėja, kai pagalvojame, kad ne mūsų galioje yra gražinti jums kūno sveikatą, kad mes negalime nė sumažinti jūsų fizinių skausmų, kurių palengvinimu rūpinasi gydytojai, slaugytojai ir visi kiti ligonių geradarijai, darydami visa, kas tik galima.

Bet mes galime jums duoti kažką daug gilesnio, kažką daug brangesnio. Mes galime jums duoti tiesą, kuri viintelė yra pajėgi nušviesti kančios paslaptį ir neapgaulingai, o iš tikrųjų palengvinti jūsų kančias. Mes galime jums duoti tikėjimą, kuris sujungia su Kristumi, Dievo Sūnumi, priėmusiu žmogaus prigimtį, iškentėjusiu visas žmogaus kančias ir prikaltu ant kryžiaus už mūsų nuodėmes ir už mūsų išganymą.

Kristus, tiesa, nepanaikino skausmo. Jis mums net neatskleidė pilnai didžiosios skausmo paslapties. Bet Kristus visą skausmo našlą laisvai pasiėmė ant

kų. Todėl dabar yra laimingos mirties globėjas. Jei Dievas jam patikėjo Kūdikelį Jėzų, tai Bažnyčia dabar jam pveda globoti save pačią.

Jėzus, Marija ir Juozapas yra neišsemiami pavyzdžiai visiems be išimties, bet vispusišką pavyzdį jie duoda visi

kartu, kaip šeima. Jie rodo, kokie turėtų būti santykiai tarp vyro ir žmonos, tarp tėvų ir vaikų. Šeimos, kurios seka Šv. Šeimą, eina tiesiu keliu per šį pasaulį, o tai yra tikriausias būdas atnaujinti visai žemės išvaizdai.

Kun. N. N.

AR YRA NETIKINTIS ŽMOGUS?

Paulius Žičkus

Ar yra netikintis žmogus? Gerai paversčius, tokio žmogaus nerandi. Yra žmonių, kurių tikėjimas yra klaidingas, netikras, kurie netiki Dievu, o tiki stambiais, gamtos galybėmis, klaidingomis idėjomis. Tačiau visai netikinčio žmogaus nėra. Primityvus, laukinis ar puslaukinis žmogus tiki dangaus ar žemės galybėmis, išnaudotojų sugalvotais ženklais ar garsais, bet jis tiki. Jeigu jis nepažinojo tikrojo tikėjimo ir Dievo, jeigu jo tėvai ir protėviai tuo tikėjo, kuo jis šiandien tiki, jis yra nekaltas. Gal, kai pažins tikrąjį Dievą ir tikrąjį tikėjimą, jis tikės nuoširdžiai.

Adolfas Hitleris nesilaikė Bažnyčios, bet jis visados sakydavo savo viešose

savęs. Ir tai jau yra pakankama, kad galėtume suprasti visą skausmo vertę.

O, jūs visi, kurie sunkiausiai jaučiate kryžiaus naštą ant savo pečių, jūs, kurie esate vargšai ir visų apleisti, kurie verkiate, kurie esate persekiojami dėl teisybės, jūs, kuriais niekas nesirūpina, kurie esate visų užmiršti savo skausme, — nepraraskite drąsos: jūs esate Dievo karalystės, vilties, gerumo ir gyvenimo karalystės išrinktieji, jūs esate kenčiančio Kristaus broliai ir, jei norite, galite būti drauge su juo pasaulio gelbėtojai.

Štai krikščioniškasis kančios mokslas, vienintelis kančios mokslas, kuris suteikia ramybę. Žinokite, kad jūs nesate vieni, kad jūs nesate išskirti, palikti, kad nesate nereikalingi. Jūs esate Kristaus pašauktieji, esate gyvas, šviečiantis Kristaus paveikslas. Šitas visuotinis Bažnyčios susirinkimas Kristaus vardu su meile jus sveikina, jums dėkoja, jums užtikrina draugiškumą, Bažnyčios pagalbą ir jus laimina.

kalbose, kad Apvaizda jį veda, kad Apvaizda eina su juo. Žinoma, jis klydo, nes tikėjo tik savimi ir savo veikla. Tas pats buvo ir su Stalinu. Jis atmetė Dievą, tikėjimą ir Bažnyčią, o išpažino savo naują dievą — partiją ir save. Kaip ir Hitleris, jis tikėjo savimi. Tas pats buvo ir yra su jų pasekėjais — naciais ir komunistais. Jie įtikėjo į partiją ir jos vadus.

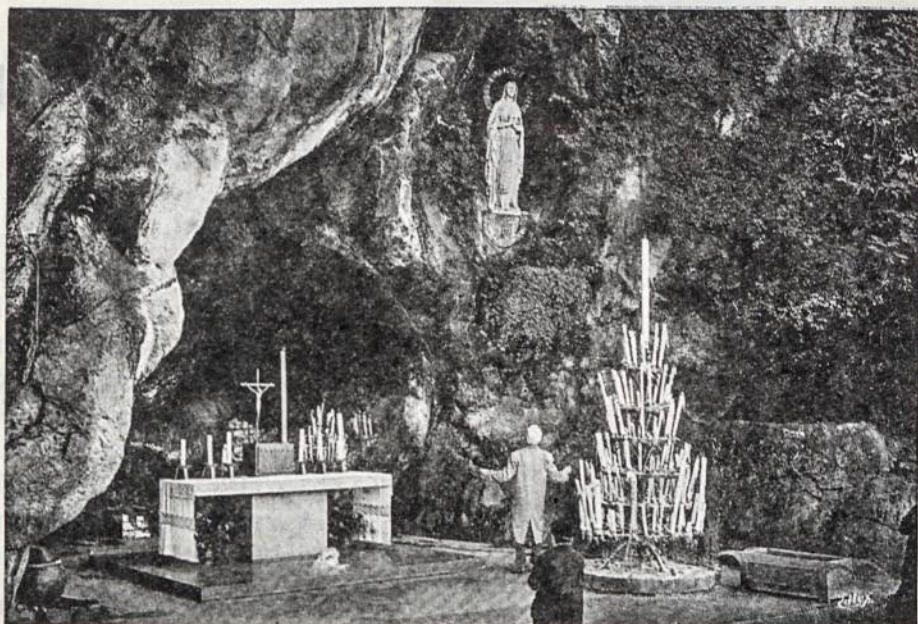
Kada galvojame, kad nėra netikinčio žmogaus, tada mintis užkliūva už klaidingo tikėjimo ir netikrų dievų. Tada manai, koks menkas turi būti žmogus, kuris negali logiškai galvoti ir svarstyti. Jis tiki menkais ir trumpalaikiais daiktais, o nepajėgia galvoti ir suprasti, matyti ir atskirti, kas yra dinga ir pastovu, kas yra tikra ir amžina.

Dalis garsių mokslininkų ir kitų žmonių, kurie savo jaunystės ir mokslo išdidume atmetė Dievą, bet kai pasiekė aukščiausio mokslinio žinojimo ir buvo naiégūs drasiai bei realiai nežinoti būčiai į akis, pripažino, kad yra kažin kokia nenaprasta Būtvė, kuri pajėgė sukurti toki tobulą kosmosą, kuriame viskas apskaičiuota bilionams metu milijoninai sekundės dalelių, atstumu ir tobulumo tikslumu.

Taigi, netikinčio žmogaus nėra. Yra tik klaidingai tikintis, kuris nepajėgia pakelti savo akis aukščiau, o savo trumparegystėje tiki menkais, anos aukščiausios Būtvės sukurtais daiktais, bet netiki savo Kūrėju.

★ Italijos ligoniai maldininkai. Italijos Loreto šventovę pernai aplankė 7,694 ligoniai, 36 specialiais traukiniais atvykę į Švč. Marijos šventovę iš įvairių Italijos provincijų.

Liurdo
šventovė
Prancūzijoje

KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖS SĄJŪDIS

Darbininkas sausio 21 d. savo vedamajame "Ekumenizmas kasdieniame gyvenime" rašo apie krikščionių vienybės sąjūdį, dabartinį jo padėtį ir siekius:

"Tarp susipratusių ar vadovaujančių skirtingoms krikščioniškojo pasaulio šakoms bendradarbiavimas, gera valia ir draugiškumas, Vatikano visuotino susirinkimo dėka, gerokai yra pažengęs teigiama kryptimi. Tačiau plačiosios masės abiejose pusėse ne kartą yra parodžiusios abejingumo žymių.

Susipratimui ir iš to sekančiam įsitikinimui duris gali atverti vien draugiškumas ir gera valia. Kai širdis bus nugalėta, protas nesvyruos pripažinti naujus faktus, priimti naujai suspindėjusias tiesas... Tačiau gilios tiesos šaknis ir glūdi principu, kad krikščionišką vienybę sėkmingiausiai kaip tik galėsime pasiekti laimėdami Bažnyčiai pavienius individus.

Apaštalavimas tarp konvertitų gali būti tęsiamas ir net sustiprintas be mažiausio nuostolio ir skriaudos gerai valiai, ant kurios remiasi ekumeninis sąjūdis. Sėkmingiausiai tai ir bus pasiekama ne tiek prievartavimo būdu, siekiant pakeisti geroje valioje esančių nekatalikų krikščionių įsitikinimus, kiek stengiantis įdiegti krikščioniškas tiesas masėse tų, save krikščioniais laikančių, asmenų, kurie nerodo jokio krikščioniško tikėjimo ir aktyvaus religinio gyvenimo žymių.

...Stengiantis konvertitų skaičių pakelti, geriausia priemonė — dalintis brangiomis tikėjimo vertybėmis su savo artimu, su savo kaimynu. Šiam pavieniam apaštalavimui Kristus ir Bažnyčia kviečia kiekvieną. Laimėjimas naujų susipratusių tikinčiųjų iš indiferentiškosios masės kaip tik ir bus realus ir praktiškas ekumenizmo įgyvendinimas."

Ivairūs mūsų klausimai

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

Krikščionių pokalbiai

Atvykusi viešnia iš Worcester, Mass., papasakojo, kaip ten prasidėjęs prieš metus pasauliečių krikščionių pokalbis. Visame mieste buvo susidariusios kuopelės iš 12-15 asmenų. Tų kuopelių metų gale buvę arti 100; rinkdavosi sau patogesnę dieną ir valandą į nutartą vietą valandai kitai pasidailinti nuomonėmis religijos klausimais. Pokalbiuose dalyvaudavo katalikai, protestantai, anglikonai ir kartais stačiatikiai bei kiti krikščionys — visi pasauliečiai.

Kadangi pakrikštytieji priklauso Kristaus Bažnyčiai, tai savo tarpe susipažinę ir sutarę, kad visus jungia Dievo ir artimo meilė. Pradžioje sustoję visi pasimelsdavo. Paskui sutartu klausimu iš eilės pasisakydavo, pavyzdžiui, kaip jų kiekvienas dalyvavo sekmadienių pamaldose. Būdavo svarstomi įvairūs reikalai: gailestingumo darbai, vargšų globa ir panašiai, arba kaip religija atsiliepia į asmeninį kiekvieno gyvenimą.

Tarp lietuvių tokių kuopelių nesusidarė. O ir mes turime ne vien katalikus, bet ir kitokių krikščionių. Ar nebūtų pats laikas sueiti ir lietuviams į panašius pokalbius, ar tai sudarant šv. Rašto studijų ratelius, ar tai socialinio veikimo parapijose kuopeles?

Antanina R.

Viešnios patirtis yra gražus atgargsis į visuotinio II-jo Vatikano susirinkimo nutarimus. Bažnyčios vienybė, atrodo, greičiau išsispresčius, jei įvairūs krikščionys iš vidaus atsinaujintų, pagerėtų, artimo meilėje sustiprėtų. Galimybės yra didelės. Sąjūdis gražus ir naudingas. Jis įgautų svaros, jei pirm laiko būrelių vadai pramatytų pokalbiams programą. Renkantis kartą per mėnesį valandai ar dviem, reikia įsamiškai žinoti, kuriais tikslais ir reikalais bus pasidalinta nuomonėmis.

Anglikonai

Man, kaip eilę metų gyvenusiam Anglijoje ir daug kartų aplankiusį Westminsterio abatijos šventovę ir greta buvusį benediktinų vienuolyną, kurio koridorių grindyse palaidoti garsūs vienuoliai, labai miela sutikti žinutę, kad anglikonai siekia vienybės su Katalikų Bažnyčia. Ar tai galima sulaukti greitai laiku? **B. K.**

Paminėta Westminsterio abatijos bažnyčia (pirmoji) buvo pastatyta prieš 900 metų. Ją pastatė karalius šv. Edvardas (1003—1066). Statyba užėmė 15 metų. Bažnyčią pakonsekravus, tuč tuojau mirė jos statytojas 1066 m. Karalius Edvardas yra Bažnyčios pripažintas šventuoju 1161 m. Šventovė stovėjo 180 metų; pasidarė permaža karališkoms išskilmėms. Tuomet kar. Henrikas III nugriovė 1245 m. seną pastatą ir jo vietoje davė tikrai pasigrožėtina žavią šventovę. Ji tarnavo katalikams iki 1540 m. Tuometinis karalius Henrikas VIII, negavęs ištuokos nuo teisėtos žmonos, su kuria gyveno 15 metų, atsimetė nuo Katalikų Bažnyčios ir įkūrė savo potvarkiu Anglijos krikščionių Bažnyčią. Jos nariai yra vadinami anglikonais. Jis išvarė vienuolius, užgrobė visus jų valdytus turtus.

Tą visą katalikišką abatijos šventovės praeitį atsiminus, buvusio II Vatikano Bažnyčios suvažiavimo poveikyje atrodo, kad ieškoma būdų ir progų išsiaiškinti padėtį ir padaryti atitinkamus žingsnius Bažnyčios vienybės klausime. Bet tik vienas Dievas žino, kada tai įvyks.

Kas naujo religiniame pasauly

* **Krikščionių vienybės oktava** sausio 18—25 dienomis buvo laikoma su ypatingu dėmesiu. Romoje specialios pamaldos vyko Jėzaus bažnyčioje, vadovaujant kiekvieną dieną kardinolui, o Vatikano radijas transliavo ten sakomus pamokslus. Paryžiuje Notre Dame katedroje kard. Feltin per iškilmingas mišias šios oktavos proga pasakė pamokslą. Londone ypatingos oktavos pamaldos vyko Westminsterio katedroje, dalyvaujant ir kitų religijų atstovams. Panašios iškilnės vyko ir kituose kraštuose.

* **Anglikonų palankumas.** Anglijos anglikonų laikraštis "Church Times" labai palankiai atsiliepią apie Canterburio arkivyskupo dr. Ramsey numatytą kovo mėn. vizitą pas Šv. Tėvą. "Kiekvienas tiltas, jungiantis anglikonų ir Romos Bažnyčias, tegali atnešti tik gero ir tik aklas kraštutinis šalininkas tegali įžiūrėti tame ką nors neigiamo", — pastebi anglikonų laikraštis.

* **Indijos ministerė pirmininkė** Indira Gandhi labai palankiai atsiliepią apie katalikų Bažnyčios vaidmenį Indijoje po savo apsilankymo pas popiežių Paulių VI praėjusių metų lapkričio mėn. Ta proga ji įteikė popiežiui "Maldinga taikos kelionė" filmą, kuris buvo pagamintas popiežiaus istorinės kelionės metu Bombėjuje. Pirmą kartą I. Gandhi lankėsi Vatikane 1955 m. pas popiežių Pijų XII. Dabar Šv. Tėvas pasveikino ją telegrama išrinkimo ministere pirminke proga.

* **Balsas prieš persekiojimą.** Anglijos katalikų primas kard. J. Heenan viešai kvietė viso pasaulio katalikus pasmerkti komunistinę Lenkijos vyriausybę už katalikų Bažnyčios varžymą Lenkijoje ir už neleidimą kard. St. Višins-

kiui vykti į Romą. Gaila, kad dėl okupuotos Lietuvos dviejų vyskupų, kurie jau keli metai yra namų arešte, persekiojamų kunigų ir tikinčiųjų nekeliamas viešai balsas, o vietoj to siūlomas kultūrinis su okupantu bendradarbiavimas.

* **Religinė laisvė.** Dominikonų ordino generolas tėv. Anicetas Fernandez Madrido televizijoje, kalbėdamas su žurnalistais, pareiškė, kad Ispanijoje didžiausios reikšmės turės visuotinio Bažnyčios susirinkimo nutarimas apie religinę laisvę, kuri įpareigoja kiekvieną vyriausybę nieko neversti laikytis tos ar kitos religijos. Kiekvienos valdžios pareiga, pabrėžė tėv. Fernandez, — yra sudaryti sąlygas visiems piliečiams gyventi pagal savo sąžinės įsitikinimus ir laisvai praktikuoti savo pasirinktą tikėjimą.

* **Komisija žmonių teisių gynimui.** Kard. R. Cushing įsteigė Bostone savo arkivyskupijos komisiją teisių gynimui. Ją sudaro 7 kunigai, 2 seserys vienuolės ir 6 pasauliečiai, kurie vadovaus akcijai už diskriminacijos ir žmonių teisių pažeidimų pašalinimą JAV gyvenime.

* **Bažnyčia nesitrauks į dykumas.** Tai pareiškė Šv. Tėvas Paulius VI, kalbėdamas šiais metais diplomatiniais atstovams prie Vatikano. Bažnyčia, anot popiežiaus, neketina palikti pasaulio jo laimei ar nelaimei... Priešingai, ji būdama nesurišta su pasaulio galia, geriau gali tarnauti žmonijai ir jos dvasiniam išganymui... Gal pirmą kartą istorijoje ji čia eina visai nauju keliu — draugiškumo, atvirumo, pokalbio keliu, kaip tai išryškino visuotinis Bažnyčios susirinkimas ir popiežius Jonas XXIII.

Lietuvių gyvenime

* Lietuvoje mirė prof. Vl. Jurgutis, 80 metų amžiaus. Velionis gimė Palangos valš. Kunigų seminariją baigė Kaune, studijavo Petrapilio dvas. akademijoje, vėliau Miunchene. Buvo Lietuvos steigiamo seimo narys, užsienių reikalų ministeris, nuo 1925 m. beveik išimtinai universitete dėstė ekonominius mokslus. Nepriklausomoje Lietuvoje buvo Lietuvos banko organizatorius ir valdytojas. Mirė Vilniuje sausio 9 d., palaidotas Palangoje.

* Lietuvių sveikinimai popiežiui. Lietuvos atstovas prie Šv. Sosto min. St. Girdvainis Naujų Metų proga perteikė Šv. Tėvui lietuvių tautos sveikinius ir buvo užtikrintas, kad Šv. Tėvas giliai atjaučia Lietuvos padėtį, linki geriausios ateities ir laimina visus jos gyventojus.

* Jonas Cibulskis — matematikos daktaras. Čikagietis Jonas Cibulskis šiomis dienomis gavo filosofijos daktaro laipsnį. Jo brolis — kun. Petras yra Amerikos marijonų Šv. Kazimiero provincijos tarėjas ir sumanus Marijonų seminarijos ūkvedys. Tėvai Petras ir Stanislova — lietuviškų organizacijų veikėjai.

* Vasario 16 minėjimas Chicagoje. Be minėjimų ir pamaldų, kurios daromos atskirose parapijose, Chicagos Lietuvių taryba ruošia pamaldas Šv. Kryžiaus bažnyčioje vasario 13 d. 10 val. Šv. mišias atnašaus vysk. V. Brizgys, pamokslą sakys kun. V. Rimšelis, MIC,

giedos Dainavos ansamblio choras. Bendras minėjimas bus Marijos aukš. mokyklos salėje vas. 13 d.

* Jubiliejaus atleidams lietuvių bažnyčia. Chicagos arkivyskupas R. J. P. Cody paskyrė keletą savo arkivyskupijos bažnyčių, kuriose galima pelnyti jubiliejinius atlaidus nuo vasario 6 d. iki gegužės 29 d. Tarp tų bažnyčių yra numatyta šv. Marijos Gimimo liet. bažnyčia Marquette Parke, Chicagoje.

* Vysk. Vincento Brizgio vyskupavimo sidabrinės sukakties proga pagerbimas akademija įvyks kovo 13 d. 3 val. Marijos aukšt. mokyklos salėje.

* Dail. Jonas Rimša atvyko į Chicago ir atidarė savo paveikslų parodą Čiurlionio galerijoje, Chicagoje sausio 29 — vasario 13 d. Dail. J. Rimšos paveikslų yra pasklidę įvairiuose pasaulio kraštuose. Po parodos dail. Rimša grįš atgal į Pietų Ameriką.

* "69" Meno galerija Chicagoje nuo š. m. vasario 1 d. atidarė savo patalpose dailės meno studiją.

* Vytauto Beliajaus žurnalas "Viltis". Šiomis dienomis "Draugas" talpino vedamąjį apie Vytauto Beliajaus leidžiamą žurnalą "Viltis" Denver, Colorado, mieste anglų kalba, bet lietuvišku pavadinimu. V. Beliajus gimęs Lietuvoje 1908 m. Į JAV-se atvykęs 1923 m. mokslą tęsė toliau. Kaip tautinių šokių specialistas yra mokęs tautinius šokius keliuose JAV ir Kanados universitetuose. Išleido keletą knygų.

Kurie dar neskaitėte, rekomenduotina perskaityti šias katalikiškos dvasios knygas: kun. dr. J. Prunskio "Mokslas ir religija", kaina 2. dol., ir kun. dr. J. Prunskio "Rinktinės M'ntys", 326 pusl. dydžio, kaina sumažinta iki 3.00 dol. (buvo 4.00 dol.). Abi už 5.00 dol. Knygos gaunamos "Drauge" arba tiesiog leidykloje: Lietuvių Dienos, 4364 Sunset Bl., Los Angeles, Calif. 90029.

Patog'usia vieta taupyti ir skolinti pinigus
CHICAGO SAVINGS AND LOAN
ASSOCIATION

6245 S. Western Ave., Chicago, Ill. 60636
Tel. GR 6-7575

John Pakel, prezidentas

SUSIKAUPIMO IR RYŽTO DVASIA

Ir 48-ąsias Lietuvos nepriklausomybės metines — Vasario 16-ąją — švęsime ne laisvės, triumfo ir džiaugsmo nuotaika, o susikaupimo ir ryžto dvasia. Vasario 16-sios aktas tebėra sovietinio okupanto sutryptas ir lietuvių tauta — išvien su likimo broliais, — latviais, estais ir kitomis sovietų pavergtomis tautomis — tebekovoja bendrą kovą dėl laisvės.

Šioje kovoje lietuvių tauta privalo visų laisvę mylinčių žmonių talkos. Tačiau jos pirmieji talkininkai esame patys, laisvieji lietuviai. Tam mus įpareigoja Lietuvių charta, skelbdama, kad “darbu, mokslu, turtu ir pasi-aukojimu lietuvis kovoja, kad apgintų ir išlaikytų nepriklausomą Lietuvos valstybę”. Tam mus skatina Lietuvos laisvės kovos vadovybės kvietimas “padvigubinti savo tautinį pareigingumą, dosnumą ir ryžtą Lietuvos laisvės kovai.” Tai mums primena Vyriausio Lietuvos Išlaisvinimo komiteto, Amerikos Lietuvių tarybos ir Amerikos lietuvių bendruomenės vadovybės susitarimai visomis galimomis priemonėmis 1966 m. dar labiau sustiprinti kovą dėl Lietuvos, dar veikiau įsijungti į tą kovą visus patriotus lietuvių ir padvigubinti savo dosnumą.

Šie Lietuvos nepriklausomybės atstatymo metinių minėjimai, ypač turi būti visų laisvųjų lietuvių laisvės ryžto demonstracija. 1965 m. buvo laisvųjų lietuvių vieningumo metai. Tegul 1966 metai būna darbo ir aukos ir Jaunimo metai Lietuvai.

Sesės ir broliai lietuviai: nėra pakaito laisvei ir valstybinei nepriklausomybei. Ir savo kovoje dėl savo ar savo Tėvynės laisvės ir nepriklausomybės mes esam nenugalimi savo idealais, savo meile laisvei, savo kovinga dvasia ir savo nepalaužiamu pasiryžimu nublokšti nuo Lietuvos nelaisvės jungą. Vardan tos Lietuvos — vienybė, auka ir darbas!

Prel. Jonas Balkūnas,
Tautos fondo pirmininkas

Savaitinis religinio ir tautinio gyvenimo žurnalas

L A I V A S

yra pigiausias, nes JAV ir Kanadoje kainuoja tik \$4.00, kitur — \$5.00.

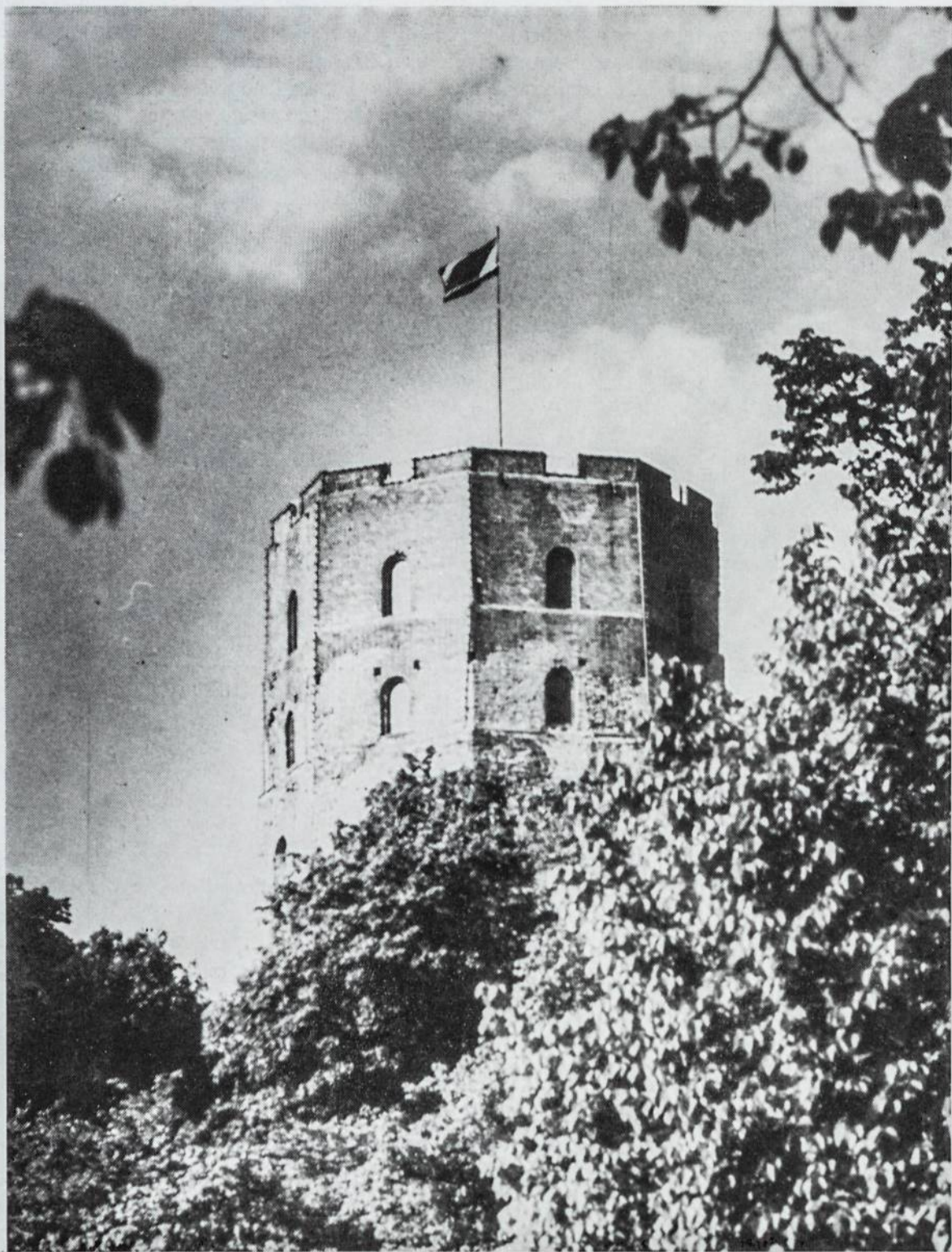
L A I V A S

nuo šių metų pradžios išaina kiekvieną savaitę su spalvoto popieriaus viršeliais.

Kiekvienas naujas skaitytojas — ėmėjas arba rėmėjas, kuris savo au-ka prisidės prie šio žurnalo leidimo, nuoširdžiai yra sveikinamas, o už pa-ramą jam reiškiamas didelis dėkingumas.

L A I V A S

4545 West 63rd Street, Chicago, Illinois 60629

Gedimino bokštas Vilniuje